

TOP

NR. 5 • 1965 • KRONER 1.85

POP

Her er DONOVAN
i godt selskab ● ●
Se SPOTNIKS, SHADOWS,
SIR HENRY - og alle tiders
plakatbillede af P. J. PROBY
inde i bladet ...

YARDBIRDS

TOP R&B

Vi har ikke hørt så meget om dem endnu herhjemme - Yardbirds - men vi kan være sikre på at komme til det. Deres single »For your love« har gruppen fået fine anmeldelser for. Og den fortjener dem. En anden single, »Heart full of Soul« har ligget på andenpladsen på de engelske hitlister.

Blandt engelske fagfolk regnes Yardbirds sammen med The Who for Rolling Stones kronprinser - og alligevel er det ikke mere end 4 måneder siden, **Geoff Beck**, **Paul Samwell-Smith**, **Chris Dreya**, **Jim McCharty** og **Keith Relph** kvittede den ægte r&b for at få et kommercielt gennembrud.

De fik det med det resultat, at mange af deres tidligere fans begyndte at foragte dem, og guitaristen Eric »slow hand« Clapton kvittede efter at »For your love« havde nået 1. pladsen. Han kunne ikke holde til det store race, som fulgte efter.

Eric Clapton er ikke vendt tilbage - han spiller nu med John Mayall's Blues Breakers, men de fornærmede fans er igen med, når Yardbirds spiller - simpelthen fordi de er lige så gode, som de altid har været - selv om de efter r&b-puritanernes mening har prostitueret sig selv.

- Vi lavede egentlig ikke »For your love« som en kommerciel plade, siger Yardbirds basgitarist Paul Samwell-Smith. Vi kunne alle, bortset fra »Slow Hand« Eric, lide nummeret. Jeg tror ikke, vi har prostitueret os ved at indspille den. Det var vort held, at pladen blev en best-seller, ikke vor fejl.

Paul, som også står for de tekniske arrangementer, når Yardbirds indspiller plader, tilføjer:

Vor stil er måske blevet mere sophisticated, nye guitarist Jeff Beck er en »tættere« end Eric, og vor stil er blevet bedre. Men det eneste nok er vor scene-optræden kommerciel end den var, før vi fik et gennembrud.

Yardbirds er som Who det vildeste af det vilde på scenen. De arbejder sig fuldstændig ud, og er de eneste grupper bortset fra Stones og The Kinks, som stadig kan få en sal til at svinge.

Jim McCharty siger: - The Who og vi er de eneste grupper, som foretager sig noget nyt og spændende for øjeblikket. Selv om vi på mange måder går ind for Who's særprægede »pop-art« foretagende, har vi ikke tænkt os at gå så langt som de. Men vi eksperimenterer ihvertfald, og det er altid noget.

Yardbirds er endnu et skridt væk fra den kompakte, larmende lydmur, som alle grupper førte sig frem med i beat- og rytme-blues'ens første dage. De tilstræber en så enkel, og alligevel stemningsmættet »lyd« som muligt. »For your love« spilles kun med bass og harpiscor, mens der på Heart full of Soul bruges 12-strengt guitar plus en seksstrengt til solo-numrene.

For nogen tid siden var Yardbirds sammen med Beatles i Paris - 12.000 tilskuere om dagen. Det var lige noget for dem. De vil have publikum, der lever med i musikken, publikum der lader sig rive omkuld. Fordi de selv lader sig rive med af det de spiller. De ville uden tvivl elske det danske publikum, som stadig er med på den værste.

PETER AND GORDON

Drengene der gang på gang
overrasker med deres
fantastiske stemmer

Sommerens helte på Bakken
SIR HENRY AND HIS BUTLERS

Koncertplaner

I øjeblikket er der planer om en koncertturné med den engelske gruppe The Who, der et par gange har været oppe og snuse til toppen på de engelske hitlister.

Spørgsmålet er så, om de fire gutter er kendte nok i Danmark, så det kan blive en fornøjelse både for dem selv og for arrangøren.

**Stones private venner
blev to måneder ●
● i anden omgang**

The Konrads var med The Rolling Stones på deres første skandinaviensturné. Ved denne lejlighed hørte direktør Paustian fra Le Caroussel dem. Han engagerede dem for en måned. Dette engagement gjorde de fire gutter fra Kent uhyre populære i København. Efter en kort pause begyndte The Konrads igen i »Karrussellen«, hvor de spillede i både august og september.

Så er det også slut for denne gang. En af de sidste dage i september kommer den grammofonplade ud, som de indspillede i England mellem de to engagementer.

Når de forlader Danmark til den første gæstturen direkte til U.S.A., hvor de skal lancere den nye plade.

The Konrads og deres danske publikum er dog enige om, at tilbagevenden til København ikke kan ske hurtigt nok.

The Konrads består af Tony Edwards, orgel, New Wills, singleguitar, Rocky Shahan, bas, og Dave Hadfield, trommer.

GENTLEMANDEN (AF UDSEENDE) SLÅR IGEN

Beau Brummel, der af Budseende nærmest ligner en engelsk diplomat, er i øjeblikket ved at lægge de amerikanske teenagers alvorligt for sine fødder.

Beau (udtales Bo) er oprindeligt født i Afrika af britiske forældre. Under urolighederne i Sydafrika tog hans forældre tilbage til England, selvfølgelig medbringende deres nu 22-årige Beau.

I pigtrådens hjemland var det umuligt for ham at skabe sig et navn, så han tog turen over Atlanten omtrent samtidig med at P. J. Proby forlod Amerika.

Beau Brummel begyndte at klæde sig ualmindelig labset og det lykkedes ham virkelig at vække teenagernes opmærksomhed så meget, at han nu har været på toppen af hitlisterne med sine tre første singler. Hans gruppe hedder meget naturligt blandt amerikanske teenagere The Noble-Men, men deres rigtige navn er »Esquire«.

FANTASTISKE JEG VÆLTER DAVE KB-HALLEN

Dave Davies ville til enhver tid kunne vælte K.B.-Hallén, sagde han bag efter koncerten.

The Kinks sejrede atter i København og denne gang i fuld spilletid.

De fire specielle drenge lagde det store publikum for sine fødder i K.B.-Hallén.

Den mest fantastiske i gruppen er afgjort singleguitaristen Dave Davies, der gang på gang fik publikum i ekstase med sine sexede kropsvridninger.

The Kinks vil altid have et stort publikum i København, for de er spændende.

- så er der kun
14 dage til næste

- igen med masser
af spændende stof!

Sødmælk og Pigtråd

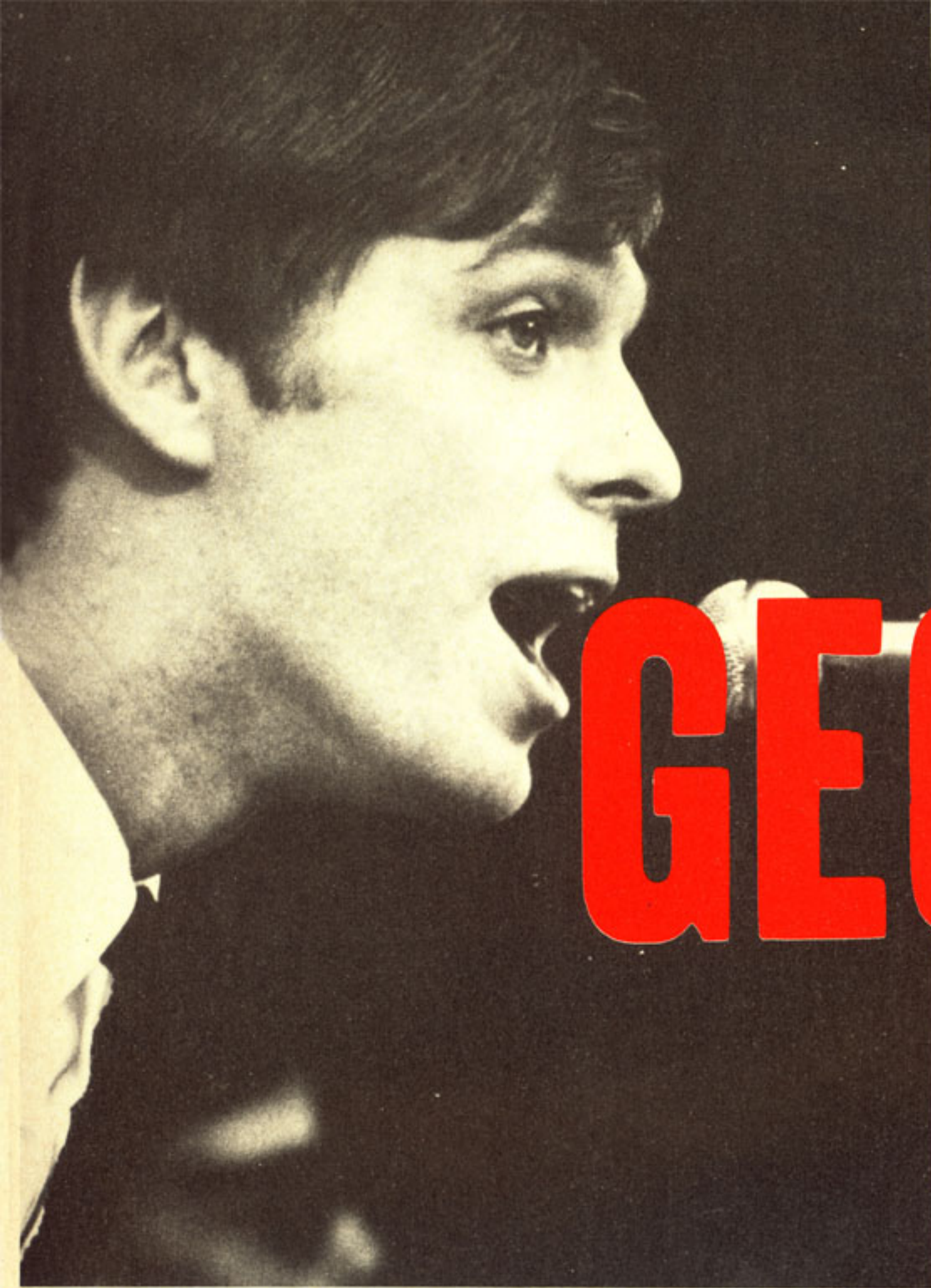
tjente til instrumenter
● ved at gå med mælk

På en ellers stille villavej i Lyngby kan man fra kl. 8 om morgenen høre pigtråds-musik trænge ud fra et kælderrum. Det er en af Danmarks yngste popgrupper, The Deltones, der øver sig.

Gruppens benjamin er den 12-årige Stephen Mehlbye, der spiller bas og til trods for sin alder leder gruppen.

Singleguitaristen i orkestret er Stephens fætter, den 14-årige Peter Mehlbye, og bag trommerne finder man Erik Kjærgård Nielsen, der ligeledes er 14 år. For sangen står Niels Ulrik Bache, der med sine 16 år er alderspræsident.

Drengene har sparet sammen til instrumenterne ved igennem mere end et år at løbe med mælk og så selvfølgelig være sparsommelige.

**ligner en tøsedreng
- men spiller
»rhythm and blues«
så hårene rejser sig
i tindingerne!!!**

GEORGIE FAME

Georgie Fame var et ganske ukendt blad i engelsk popliv for bare seks måneder siden.

Idag er Georgie blandt de højest betalte artister.

Dette skyldes udelukkende melodien »Yeh, Yeh«. Den fik nemlig et millionpublikum til at interessere sig for Georgie's fantastiske musik.

Det er på sin plads at præsentere Georgie Fame, nu kendt som »konge« i »rhythm- and blues«-klubben »Flamingo« i London.

Han fik navnet »Fame« af Larry Parnes, der også var manden bag Tommy Steele, Billy Fury og mange andre.

Clive Powell, som Georgie Fame egentlig hedder, kom til verden under krigen i industribyen Leigh. De fleste af hans kammerater begyndte at arbejde i kulminerne, men det var absolut ikke noget for Georgie. Hans far spillede piano og orgel i en lokal menighed og Georgie's store interesse blev ret tidlig musik.

Hans første instrument var en mundharpe.

I skolen blev Georgie arrangør af alle sko-

lekoncerterne, men da han var 15 år, forlod han skolen.

Ved en amatørkonkurrence i Skegness vandt Georgie i stor stil. Han gjorde et sådant indtryk på orkesterlederen, at han straks fik tilbudt jobbet som pianist.

Tilbuddet kom som sendt fra himlen! Endelig fik han chancen! - Men mit nye liv kunne desværre ikke begynde uden store scener i hjemmet. Hvilken ballade. Min far var halvt for og min mor sagde bestemt nej.

Jeg kom i orkestret.

Men der var langt igen. Georgie tog til London, hvor han hurtigt fik en masse venner blandt musikere i denne millionby.

I midten af 1960 begyndte Georgie i en gruppe der kaldte sig The Blue Flames, og med denne gruppe spillede han i 18 måneder.

- Det gik godt alt sammen til den dag, vi ikke havde noget job. Det var julen 1961. I fire måneder bestilte jeg ikke andet end at lytte til grammofonplader med Charlie Parker, Cannonball Adderley, King Plasure og Ray Charles. I marts måned var jeg overbevist

om, at dette var musikken, jeg ville gå ind for.

Sådan skete det, at jazzen i høj grad kom til at præge Georgie Fame's musik. Ved et tilfælde mødte Georgie nogle gutter i jazzklubben Flamingo, som pudsigt nok havde et orkester der hed The Blue Flames, men som ikke havde spor med det orkester, han spillede i, at gøre.

I 1962 blev han leder af The Blue Flames og gjorde herefter Flamingo Club til det mest yndede rhythm- and blues-sted.

På dette tidspunkt spillede Georgie kun piano i orkestret, men hans tanker gik tilbage til dengang, faderen sad og spillede orgel. Georgie anskaffede sig selv et orgel, og siden den dag har det ene orkester efter det andet fulgt eksemplet.

Det var i september 1964, Georgie Fame indspillede »Yeh, Yeh«. Og med dette ene nummer var han pludselig kendt udenfor Flamingo Club.

I løbet af én uge var den på hitlisten og pladesalget rundede 1 million.

»YEH, YEH, YEH«.

Det sidste rygte om den engelske folkevisesangerinde, Marianne Faithfull, går ud på, at det var en baronesse, der hviskede The Rolling Stones' manager, Andrew Oldham, i ørene, at pigen med de blå øjne var værd at høre på.

Historien har det engelske publikum spist ned en smasken. Indtil det kom frem, at baronessen var Mariannes mor.

Det har ellers været svært at finde på re-lamehistorier om Marianne. Bortset fra den virkelige. Men den er til gengæld også langt bedre end selv den bedste eventyrdigter kunne finde på.

baronesse datteren!!!

Her er ingen historier om dengang Marianne voksede op i Londons slumkvarterer og kun havde en fabriksarbejderskes fremtidsudsigter. Næh, her er blåt blod.

Marianne er datter af en østrigsk-ungarsk baronesse og en engelsk filolog og docent ved universitetet i London. Gennem sin skolegang i et kloster, indtil hun nåede teenage-alderen, blev hun værnede mod livets sorte sider. Siden hun kom ud af denne skjærmende tilværelse har livet været lyst og venligt mod pigen med ansigtet, der er mere særpræget end kønt.

Marianne og Andrew Oldham mødte hinanden ved et selskab, hvor Marianne underholdt med en lille sang. Oldham satte Mick Jagger igang med at skrive en sang til hende. Det blev til »As tears go by«, der fik en plads på toppen af de engelske hitlister. Marianne har siden da fået de bedste engelske popnavne til at skrive sine sange. Bob Dylan skrev hendes anden plade, og Jackie DeShannon tog sig af hendes første LP.

Men selv om Marianne ikke har haft grund til at klage, synes hun alligevel, der er megen uretfærdighed til i popbranchen. Hun giver

det kvindelige publikum skylden, når hun siger:

– Der er ingen, der regner med talent i popbranchen. – Det eneste, der tæller, er sex. Se nu f. eks. The Rolling Stones. Det er ikke musik, de sælger, men sex. Det er derfor pigerne kommer for at se dem. Det betyder, at kvindelige popsangerinder er nødt til at synge meget bedre end deres mandlige konkurrenter, fordi den største del af grammofonpublikummet er piger. Og de kan kun lide sexede drenge.

Er hun hård i sin kritik? Så hør her, når hun siger:

– Kvindelige popstjerner kan ikke tage genvej til stjernerne ved at vifte lidt med hofterne. Vi kan ikke – for at samle opmærksomhed om os – lade bukserne gå op i sømmene eller lave skygeboksning som Tom Jones.

Marianne henviser til Cilla Blacks udgave af »You've Lost That Lovin' Feelin'«. Alle eksperter tippede den som en sikker hit. Men hvad skete? Hendes plade kom ud sammen med The Righteous Brothers' (med Bille Medley), og Cillas kom kun op på en sjetteplads.

-da RINGO startede i The Beatles var han ikke god nok til pladeoptagelser

Hvad Amerikas præsident eller kongen i England hedder, det kan måske knibe, men Ringo...

Jo, ham fra The Beatles!

Hvordan blev han egentlig så berømt, den grimme dreng fra en baggård i Liverpool.

Vi lader Ringo selv fortælle om den tid der gik, inden han blev en »beatle«.

Mine forældre var vist uden at overdrive meget fattige. Men en jul, da jeg havde ønsket mig en bongotromme, overraskede de mig. I hjørnet af stuen stod der et splinternyt trommesæt.

Det var ikke så fint eller dyrt, men for mig føltes det sådan.

Da jeg kom ud af skolen, var der arbejdsløshed i Liverpool, ja i hele England, men jeg var heldig. Jeg fik job til 30 kroner om ugen.

Fra filmen »HELP«

Allerede dengang mærkede jeg, hvad popularitet er, for jeg havde jo arbejde og så kunne alle »vennerne« låne penge. Men den dag jeg blev arbejdsløs, fik jeg bank i stedet for klap på skulderen.

Sådan gik det nogle uger. Så blev jeg bidt af en gal uniform. Jeg ville have et job, hvor man fik en uniform. Først var jeg ved jernbanen, men det gik ikke. Derefter kom jeg i flåden, her skete der bare det uheldige, at jeg en dag smed spildevand i hovedet på en befalingsmand.

Min tid i flåden var dermed slut, men én ting lærte jeg: man skal aldrig blive uenig med en flådeofficer.

– Av, som det gjorde ondt!

Jeg måtte søge nyt arbejde igen.

En tre fire job var jeg igennem, inden jeg blev »fastansat«. Det var som piccolo.

Det viste sig snart, at jeg ingenlunde var så fastansat, som jeg troede.

Så lykkedes det mig endelig at finde et job, jeg kunne lide.

Jeg blev maskinarbejderlærling.

På fabrikken arbejdede en pige, som jeg syntes godt om og inviterede i biografen. Da vi kom ind i teatret, tog hun retning lige mod de dyre pladser, men jeg fik hurtigt et tag i hende og førte hende derhen, hvortil jeg havde billetter.

Første række.

Jeg så hende aldrig mere.

Den helt store dag i mit liv var, da jeg mødte Eddie Clayton, som spillede i et orkester. Da jeg fortalte ham, at jeg havde et trommesæt, tilbød han mig pladsen i hans egen pigtrådsgruppe.

Senere spillede jeg i The Cadillacs.

Pludselig en dag sad jeg i selveste Rory Storms band, som havde et fedt sommerjob.

Jeg kom med orkestret til Tyskland, hvor vi spillede i Hamburg.

I pauserne spillede et andet orkester fra Liverpool.

– Det hed The Beatles.

Vi blev meget gode venner, og ved morgenbordet ville John Lennon altid have mig til at synge »Alley-oop«. Under dette Hamburgophold blev venskabet med Beatles-drengene så godt, at da Pete Best blev syg, blev det mig, der afløste. Dog i første omgang kun for få dage.

Det var her, jeg første gang mødte Brian Epstein, som tilbød, at jeg fra næste lørdag kunne blive fast i The Beatles.

Den første tid i gruppen var slet ikke let. Jeg måtte flere gange sidde alene, når de tre andre skulle tale om ting, der ikke kom mig ved.

Netop som jeg var faldet til i gruppen og var ved at blive glad for samarbejdet, mistede jeg fuldstændig lysten til at spille.

The Beatles skulle indspille »Love Me Do«, men da vi kom til studiet, var det ikke mine trommer, der stod der. Og pladsen bag trommerne var allerede optaget.

Man forklarede mig, at jeg ikke var god nok, men jeg skulle være med på tamburin.

Forklarer det ikke alt?

Nå, tiderne skiftede heldigvis, og nu bagefter ved jeg, at de andre havde ret. Jeg havde kun godt af at blive sat på plads lige fra starten.

For være alle sammens bedste.

**Orkestret der har gjort
svensk pigtråd anerkendt**

THE SPOTNIKS

***Dette er såmænd -* RUDOLPH
ALEXANDER HANIUS HANSEN**

han (P.J.) sprænger rammerne

P.J. Proby er kendt for at springe sømme-
lighedens rammer.

I USA – inden han kom til Europa – fik han en amerikansk TV-producent til at bryde sammen, efter at han under en direkte udsendelse for millioner af seere foretrak at springe på hovedet i et swimmingpool fyldt med sæler.

Da han kom til Europa, beviste han, at amerikanere også kan få de engelske teenagere til at gå amok. At hysteriet bølgede lige så højt som under Beatles-koncerter overraskede ham ikke det mindste.

– Der findes kun to sangere i verden, siger han. – Mig selv – og Elvis.

Medvirkende til hans enorme succes var, at hans bukser næsten aldrig holdt til en hel koncert. Selv siger Proby, at det ikke er et smart reklamenummer, men at det skyldes, at hans skrædder fik forkerte mål.

I begyndelsen var det mægtigt, for folk kom for at se, om bukserne nu kunne holde. Men efter at arrangørerne ved tre koncerter i Brighton, Manchester og Bristol måtte lade jerntæppet gå ned efter hans andet nummer for at redde lidt af inventaret, blev det lidt for broget.

Især når arrangørerne betalte tusindvis af kroner for at få ham en enkelt aften.

Der blev sendt en rundskrivelse ud. Nu var det slut med hr. Probys udskejelser på scenen. Samtidig mistede han sin arbejdstilladelse.

Men arrangørerne blev nødt til at tage ham tilbage, og arbejdstilladelsen fik han også igen.

For Proby er et navn, man nævner i samme åndedræt som The Beatles, The Rolling Stones, The Kinks og Pretty Things.

Og hvad der er vigtigere. Det er ham, teenagerne vil se. Det siges, at Proby lader sit hår vokse i takt med sin succes. Håret vokser stadig.

Det gør spaltepladsen i de engelske aviser også. Proby er blevet storarrangør selv – af privatfester. Det har efterhånden kostet ham flere af hans logier. Som regel må han flygte dagen efter.

I dag spørger det meste af England, om ikke Proby har spillet sine kort forkert? Eller om man stadig kan vente flere overraskelser fra den kant.

Hans største ønske er en dag at komme ind på scenen inden i en kæmpemæssig trojansk hest trukket af 50 mennesker.

Proby har tilsyneladende flere overraskelser til sit publikum.

Hvad så end det engelske musikerforbund siger.

Pladejuryen i denne måned bestod af:
Stig Andersen, Henning Mikkelsen, Torben Bjaaland, Hanne Scholk, Stig Bjaaland, Arno Poulsen, Ellen Berdal, Henrik Sander, Budy Berner

TI PÅ TOPPEN

HELP THE BEATLES

Mrs. Brown You've Got A Lovely Daughter – Herman's Hermits

Heart Of Stones – The Rolling Stones

Cry To Me – The Pretty Things

Long Live Love – Sandie Shaw

I'm Alive – The Hollies

Go Now – Peter Belli & Les Rivals

Blue Beat – Anneke Soetaert

Stagger Lee – P. J. Proby

See My Friend – The Kinks

1	180
2	145
3	145
4	140
5	135
6	130
7	120
8	115
9	110
10	100

HELP!

Vi siger også hjælp på redaktionen. Det er simpelthen umuligt at komme uden om de fire Liverpooldrengene. Hvis man kigger et par år tilbage, er det uladesiggørligt at finde en Beatles-plade der ikke har været nr. 1 i mindst ti lande. Nu har Paul, John, George og Ringo gjort det igen og vi tipper her på redaktionen, at »HELP« topper hitlister i ca. 25 lande.

Af andre spændende plader på hitlisten denne gang er det først og fremmest CRY TO ME med The Pretty Things der fanger ens øre og øje. Alene navnet The Pretty Things er komisk, når man har set de fem gutter, for magen til ulækre fyre skal man lede længe efter, jo, The Pretty Things-drengene har humoristisk sans. Det høres i øvrigt også på pladen.

Dejligt er det også at se ikke mindre end to pigenavne på listen denne gang. Den unge Anneke Soetaert har med Blue Beat slået sit navn fast i det meste af Europa.

Sandie Shaw, der er det andet pigenavn på denne liste, har, som I sikkert ved allesammen, haft alle sine singleplader på hitlisten i England.

BEMÆRK Hvis I har lyst til at være med i næste jury, skal I bare skrive

- HELST PÅ ET ÅBENT BREVKORT - til TOP-POB, Linnesgade 25, København K (Kortet bedes mærket: TI PÅ TOPPEN)

